

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“'s regnskab for regnskabsåret 1965-66.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning (nr. XIX) findes i tillæg B. sp. 1133).

Sagen sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget godkender „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“'s regnskab for tiden 1. april 1965 til 31. marts 1966“, vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om indskud på kapitalbindingskonti.

(Lovforslaget (nr. 150) findes i tillæg A. sp. 2857, fremsættelsen i tidenden sp. 3897).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under næste punkt på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatningen af renteforsikringer m. v.

(Lovforslaget (nr. 151) findes i tillæg A. sp. 2859, fremsættelsen i tidenden sp. 3897).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Egon Jensen: Da mit partis skatteordfører, hr. Peter Nielsen, er syg og indlagt på hospitalet, skal jeg på socialdemokratiets vegne gøre nogle bemærkninger til de fremsatte lovforslag.

Det kan jo ikke komme som en overraskelse for nogen, at disse forslag fremsættes. Det har gennem flere år været vor opfattelse, at disse regler må ophæves, da der ikke er tale om en egentlig opsparing, men i langt de fleste tilfælde tale om en kapitalflytning. Forslaget går ud på, at retten til at fratrække et bundet beløb på indtil 2.500 kr. ophæves fra og med skatteåret 1967-68.

Flere partier her i salen har ved flere lejligheder udtalt sig imod disse ordninger. For nogen tid siden fik skatteudvalget en udtalelse fra skattedepartementet, hvor man anslog, at med en binding på 200 mill. kr. var der tale om en nyopsparing på måske 50 mill. kr., og hvis man anslog belønningen, altså den skattelettelse, man fik, til 30 pct. i snit, ville det betyde, at man for en opsparing på 50 mill. kr. skulle betale 60 mill. kr. mindre i skatter; det ville igen sige et nettoresultat for staten på minus 10 mill. kr.

Nu er det klart, at det er svært at opgive nøjagtige tal, da man jo ikke har sådanne; men at der ikke er tale om, at man skal spare op for at få en skattelettelse, er uden for al tvivl. Blot ved at flytte beløbet fra én sparekassebog til en anden kunne man få en skattelettelse. Ordningen betød ganske simpelt, at hvis man f. eks. i løbet af 5 år indsatte 1.000 kr. på 5 sparekassebøger, 1.000 kr. hvert år, så havde man for tid og evighed sikret sig en skattelettelse uden at præstere så meget som en eneste øres opsparing. Mere rimelig bliver ordningen ikke af, at pengeinstitutterne reklamerer med, at man kan låne penge til at binde, og så får man skattelettelsen og — siger man så — klipper toppen af skatten; at man så derudover kan trække renten for de lån, man optager, fra, skal jeg kun tilføje.

En urimelig ting ved den ordning, som vi nu har, er jo også, at jo større indtægt man har, jo større lettelse får man. Det vil normalt sige, at jo lettere man har ved at binde penge, jo større belønning får man, medens det modsatte burde være tilfældet. Hvis man f. eks. med en skattepligtig indkomst på 10.000 kr. binder 1.000 kr., får man en lettelse på 400-450 kr., ved en indkomst på 23.000 stiger lettelsen til 800 kr. Er man oppe på 30.000 kr., er lettelsen 960 kr., alt sammen første år. Er man oppe på 52.000 kr., så er det 1.060 kr., og så stiger det op til en lettelse på 1.300-1.400 kr. det